

PAD NEMANI

Deveta knjiga Prostranstva

DŽEJMS S. A. KORI

Preveo
Goran Skrobonja

Laguna

Naslov originala

James S. A. Corey
LEVIATHAN FALLS

Copyright © 2021 by Daniel Abraham and Ty Franck
Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Devet knjiga kasnije još ste tu,
tako da je ova za vas.*

Sadržaj

Prolog	9
Prvo poglavlje: Džim	18
Drugo poglavlje: Tanaka	28
Treće poglavlje: Naomi	38
Četvrto poglavlje: Elvi	47
Peto poglavlje: Tanaka	57
Šesto poglavlje: Naomi	68
Sedmo poglavlje: Džim	76
Međuigra: Sanjarka	85
Osmo poglavlje: Elvi.	87
Deveto poglavlje: Kit	96
Deseto poglavlje: Fajez	104
Jedanaesto poglavlje: Tereza	114
Dvanaesto poglavlje: Tanaka	124
Međuigra: Sanjarka	133
Trinaesto poglavlje: Džim.	135
Četrnaesto poglavlje: Elvi	145
Petnaesto poglavlje: Tereza	155
Šesnaesto poglavlje: Tanaka	164
Sedamnaesto poglavlje: Naomi.	173
Osamnaesto poglavlje: Džim	182
Devetnaesto poglavlje: Kit	191

Dvadeseto poglavlje: Elvi	196
Međuigra: Sanjarka	205
Dvadeset prvo poglavlje: Tanaka	208
Dvadeset drugo poglavlje: Džilijan	218
Dvadeset treće poglavlje: Džim	228
Dvadeset četvrto poglavlje: Svetionik i čuvar	238
Dvadeset peto poglavlje: Tanaka	257
Dvadeset šesto poglavlje: Džim	267
Dvadeset sedmo poglavlje: Elvi	275
Dvadeset osmo poglavlje: Tanaka	285
Dvadeset deveto poglavlje: Džim	298
Međuigra: Sanjari	306
Trideseto poglavlje: Elvi	309
Trideset prvo poglavlje: Tanaka	318
Trideset drugo poglavlje: Kit	328
Trideset treće poglavlje: Naomi	337
Trideset četvrto poglavlje: Tanaka	346
Trideset peto poglavlje: Aleks	355
Trideset šesto poglavlje: Džim	364
Trideset sedmo poglavlje: Tanaka	373
Trideset osmo poglavlje: Elvi	383
Međuigra: Sanjari	393
Trideset deveto poglavlje: Džim	396
Četrdeseto poglavlje: Naomi	405
Četrdeset prvo poglavlje: Džim	415
Četrdeset drugo poglavlje: Aleks	425
Četrdeset treće poglavlje: Džim	434
Četrdeset četvrto poglavlje: Tereza	443
Četrdeset peto poglavlje: Naomi	451
Četrdeset šesto poglavlje: Tanaka	459
Četrdeset sedmo poglavlje: Džim	466
Četrdeset osmo poglavlje: Aleks	476
Četrdeset deveto poglavlje: Naomi i Džim	484
Epilog: Jezikoslovac	494
Izjave zahvalnosti	497

Prolog

Najpre je postojao čovek po imenu Vinston Duarte. A onda više nije.

Poslednji trenutak je bio banalan. Nalazio se u svojoj radnoj sobi u srcu Zgrade vlade i sedeo na svom divanu. Njegov radni sto – od lakonskog kišnog drveta, s teksturom nalik na sedimentne stene – imao je ugrađen ekran koji je prikazivao hiljadu različitih izveštaja u nadmetanju da mu privuku pažnju. Mehanizam carstva polako se kretao napred, i svaki okretaj točka činio ga je efikasnijim i preciznijim. Pregledao je bezbednosne izveštaje sa Oberona, gde je guverner, u odgovoru na separatističko nasilje, počeo da regrutuje lokalni živalj u sigurnosne snage. Njegova kći Tereza se zaputila u jednu od svojih nedozvoljenih avantura izvan imanja. Samotne šetnje po prirodi za koje je verovala da su izvan pomnog nadzora lakonske bezbednosti bile su važne za njen razvoj, i on na njih nije gledao samo popustljivo već i sa ponosom.

Tek joj je nedavno rekao kakve su njegove ambicije što se nje tiče: da mu se pridruži kao druga pacijentkinja Paola Kortazara, da se njena svest otvori i produbi kao njegova, da živi možda ne večno, ali u najmanju ruku neodređeno dugo. Za stotinu godina i dalje će voditi ljudsko carstvo. Hiljadu. Deset hiljada godina.

Ako.

To je bio strašan pritisak iza svega toga. Nepodnošljivo *ako*. Ako bude uspeo da potisne ljudsku naviku uljuljivanja. Ako bude

mogao da ubedi nepreglednu, nekoherentnu rulju čovečanstva da mora preduzeti nešto kako bi izbegla sudbinu svojih prethodnika. Ili će učiniti sve što je neophodno da razumeju i poraze tamu s treće strane kapije prstena, ili će umreti od njene ruke.

Eksperimenti u Tekominom sistemu bili su kao i svi drugi kritični koraci preduzeti tokom ljudske istorije. Još otkad je prvi sisar odlučio da se dignu na zadnje noge kako bi video iznad trave. Ako to bude upalilo, ponovo će sve promeniti. Sve menja sve drugo što je nekada bilo. Ništa u životu nije bilo manje iznenađujuće.

Pružio je ruku prema svom čaju u tim poslednjim trenucima, ali je zahvaljujući jednom od svojih novih neobičnih čula primetio da mu je doktor Kortazar dao čajnik koji se već ohladio. Svest o molekularnim vibracijama bila je analogna fizičkom osećaju vreline – merila je istu materijalnu realnost – ali puka ljudska čula bila su kao dečja igra pištaljkom u poređenju s Duarteovom ogromnom, simfonijskom novom svešču.

Došao je poslednji trenutak.

U momentu između donošenja odluke da pozove sobara i traži novi čaj i potonjeg posezanja za kontrolama komunikatora, um Vinstona Duartea razleteo se kao hrpa slame nošena uraganom.

Bolelo je – bolelo je veoma – i bilo je straha. Ali više nije preostao niko da ga oseti, tako da je brzo izbledeo. Nije bilo svesti, obrazaca, nikoga da misli sve te misli koje su se nadimale i tamnile. Nešto tananije – gracioznije, sofisticiranije – umrlo bi. Narativni lanac koji je o sebi mislio kao o Vinstonu Duarteu bio je rastrgnut u paramparčad, ali meso u kojem je on bio nastanjen nije. Suptilni tokovi energije u njegovom telu zapali su u oluju nevidljive turbulencije, ubrzani do nekoherentnosti. A onda, bez ikoga da bude svestan toga, počeli su polako da usporavaju i da se smiruju.

Trideset triliona ćelija još je uzimalo kiseonik iz kompleksne tečnosti njegove krvi. Strukture njegovih neurona udružile su se kao cvrcnuti drugari koji savijaju laktove da prinesu čašicu u nesvesnom sinhronicitetu. Nešto čega ranije nije bilo. Ne nešto staro, već obrazac koji se nastanio u praznom prostoru što je ostao

za njim. Ne plesač, već ples. Ne voda, već vir. Ne osoba. Ne um. Ali nešto, da.

Kada se svest vratila, pojavila se najpre u bojama. Plavo, ali bez reči za plavetnilo. Onda crveno. Pa belo, što je takođe značilo nešto. Fragment ideje. Sneg.

Radost se pojavila, i potrajala duže nego strah. Duboki, nabubrela osećaj čuđenja nošen bez ičeg da ga nosi. Obrasci su se dizali i spuštali, spajali i razdvajali. Grupica koja se raspala sporije povremeno je stupala u međusobnu vezu, a povremeno je to dovelo do njihovog još dužeg trajanja.

Kao beba koja sporo istražuje dodir, vid i čulni osećaj kretanja u nešto što se još ne zove „stopalo“, dronjci svesti dodirnuli su univerzum i počelo je da se formira nešto nalik na poimanje. Nešto je osetilo sopstvenu nezgrapnu, brutalnu fizikalnost dok je guralo hemikalije u beskonačne procepe između ćelija. Osetilo je sirove, otvorene vibracije oko kapija prstena koje su spajale svetove, i pomislilo na rane i čireve. Osetilo je nešto. Pomislilo nešto. Setilo se kako da se seti, a onda zaboravilo.

Postojao je razlog, cilj. Nešto je opravdavalo zverstva kako bi se izbegla još gora. On je izdao svoju državu. Zaverio se protiv milijardi. Osudio je ljude koji su mu bili lojalni na smrt. Postojao je razlog za to. Setio ga se. Zaboravio. Ponovo je otkrio veličanstveni sjaj žute boje i posvetio se čistom doživljaju toga.

Glasove je čuo kao simfonije. Čuo ih je kao kvakanje. Iznenađio se ustanovivši da postoji neki on, i da je taj on upravo – on. Trebalo je nešto da uradi. Da spase čovečanstvo. Nešto smešno grandiozno poput toga.

Zaboravio je.

Vrati se. Tata, vrati mi se.

Kao kada je bila beba, a on spavao kraj nje, iz navike je preusmerio pažnju na nju. Njegova kći je kmečala, a on je ustajao kako njegova žena ne bi morala. Ruka mu je bila u njenoj. Rekla je nešto. Nije mogao da se seti reči, pa se osvrnuo na trenutak kada ih je ona izgovorila. *Doktor Kortazar? On će da me ubije.*

To mu se nije činilo u redu. Nije znao zašto. Oluja na drugom mestu bila je glasna i tiha i glasna. To je bilo povezano. Trebalo je da ih on spase od stvari u oluji, stvari koje su *činile* oluju. Ili od njihove sopstvene previše ljudske prirode. Ali njegova kći je bila tamo, i ona je bila interesantna. Video je kako uzrujanost struji kroz njen mozak, kroz njeno telo. Vazduh oko nje mirisao je na bol u njenom telu, i on je *želeo*. *Želeo* je da je umiri, da je uteši. *Želeo* je da ispravi sve što joj je smetalo. Ali još interesantnije, prvi put, *želeo* je.

Čudan osećaj prisustva tih stvari privlačio mu je pažnju, i fokus mu je lutao. Držao ju je za ruku i lutao. Kada se vratio, i dalje ju je držao za ruku, ali ona je bila neko drugi. *Treba samo da vas skeniramo, gospodine. Neće boleti.*

Setio se doktora Kortazara. *On će da me ubije.* Odmahnuo je i udaljio Kortazara, poguravši prazne prostore između sićušnih čestica koje su ovoga činile fizičkom stvari sve dok se čovek nije uskovitlao kao prašina. Tako. To je sredeno. Ali taj napor ga je umorio i telo ga je od toga bolelo. Dozvolio je sebi da otpluta, ali čak i tako, primetio je da je to plutanje bilo slabije. Njegov nervni sistem je bio razoren, ali je nastavio da srasta. Njegovo telo istrajavalo je u tome da čak i ako ne može dalje, može dalje. Divio se tom tvrdoglavom odbijanju umiranja kao da je to nešto izvan njega. Puka lišenost uma i fizički impuls kretanja napred, odlučnost svake ćelije da gura dalje, tvrdoglava potreba za nastavkom postojanja koja nije čak ni nalagala volju. Sve je to značilo nešto. Bilo je to važno. Morao je samo da se seti kako. Sigurno je imalo veze s njegovom kćerkom. Sigurno je imalo veze s time da ona ostane bezbedna i zdrava.

Setio se. Setio se da je bio čovek koji je voleo svoje dete, pa se tako setio i da je bio čovek. A to je bilo jače uže od ambicije koja je izgradila carstvo. Setio se da je od sebe stvorio nešto drugačije od ljudskog bića. Nešto više. I razumeo je da ga je ta tuđinska snaga ujedno i slabila. Kako ga je brutalna i nemilosrdna ilovača tela sačuvala od uništenja. Mač koji je posekao milijardu anđela samo je malo uznemirio primata u njihovim mehurima od metala i vazduha. A čovek po imenu Winston Duarte, na pola puta između

anđela i majmuna, bio je slomljen, ali ne i ubijen. Krhotine su pronašle sopstveni put.

Bio je tamo još neko. Čovek sa suvim rečnim koritima na umu. Još jedan čovek koji je bio promenjen. Džejms Holden, neprijatelj koji je s njim delio neprijatelja, u vreme pre nego što je Vinston Duarte bio slomljen, i u slamanju nastao.

S beskrajnim naporom i pažnjom privlačio je nepodnošljivu neizmernost i složenost svoje svesti u sebe i u sebe i u sebe, sabijajući se u ono što je nekad bio. Plavo je izbledelo u boju koju je prepoznao kao čoveka. Slutnja oluje koja besni odmah s druge strane, nasilja i pretnje, oslabila je. Osetio je toplo meso svoje šake sa mirisom gvožđa, koja nije držala ništa. Otvorio je oči, okrenuo se kontrolama komunikatora i otvorio vezu.

„Keli“, rekao je. „Da li bi mogao da mi doneseš novi čaj?“

Stanka je trajala manje nego što se moglo očekivati, u datim okolnostima. „Da, gospodine“, rekao je Keli.

„Hvala ti.“ Duarte je prekinuo vezu.

U njegovu radnu sobu smestili su medicinski krevet sa dušekom od prozračnog puhina kako bi se sprečili ojedi od ležanja, ali on je sedeo za svojim radnim stolom kao da nikada nije ni ustao od njega. Razmotrio je stanje svog tela, zapazio njegovu slabost. Istanjenost mišića. Ustao je, sklopio šake iza sebe i prišao prozoru da vidi može li. Mogao je.

Napolju je rominjala i dobovala kiša. Na prolazima su bile lokve, a trava je bila svetla i čista. Posegnuo je za Terezom i pronašao je. Nije bila u blizini, ali nije bila ni uzrjana. Bilo je to kao da je ponovo gleda kako skita kroz divljinu, samo bez veštačkih sočiva kamera. Osećao je ogromnu ljubav i popustljivost prema njoj. Okeansku. Ali to nije bilo na prvom mestu. Najiskreniji izraz njegove ljubavi bio je njegov rad, pa se okrenuo tome kao bilo kog drugog dana.

Duarte je uključio pregled dešavanja onako kako je počinjao svako jutro. Obično je bio na jednoj stranici. Ovo je bila prava knjiga. Sortirao je po kategoriji, povukavši teme koje su se ticale statusa saobraćaja kroz prostor prstena.

Stvari su, blago rečeno, išle jedno u njegovom odsustvu. Naučni izveštaji o gubitku stanice Medina i *Tajfunu*. Vojne analize opsade Lakonije, gubitka građevinskih platformi. Obaveštajni sažeci o sve jačem protivljenju u raštrkanim sistemima čovečanstva, i o pokušajima admirala Trejha da održi san o carstvu u životu, bez njega.

Jednom, nedugo pošto je njena majka preminula, Tereza je odlučila da mu pripremi doručak. Bila je tako mlada, tako nespособna, da nije uspela u tome. Setio se korice hleba pretrpane džemom i komada neistopljenog butera preko toga. Kombinacija ambicije, privrženosti i patetike bila je divna na sopstveni način. Bilo je to jedno od onih sećanja koja opstaju zato što se ljubav i stid tako savršeno uklapaju. Ovaj osećaj je bio isti.

Njegova svest o prostoru prstena bila je sada jasna. Čuo je njegove odjeke u tkanju stvarnosti kao da je priljubio uho uz palubu broda kako bi znao status njegovog pogona. Bes neprijatelja bio je za njega sada očigledan kao da im čuje glasove. Krici koji su kidali nešto što nije bilo vazduh u nečemu što nije bilo vreme.

„Admirale Trejho“, rekao je on, a Anton se trgao.

Bila je to peta nedelja Trejhove kombinovane turneje za štampu i ponovnog osvajanja Solovog sistema. Sedeo je u svojoj kabini, iscrpljen posle dugog dana održavanja govora i cile-mile druženja sa lokalnim liderima i zvaničnicima. On je bio vidljivo lice bezmalo srušenog carstva, i starao se za to da niko ne sazna koliko je bio blizu da izgubi sve. Posle sedmice provedene u jakom potisku sa Lakonije, to ga je izmoždilo. Želeo je samo oštro piće i osam sati u krevetu. Ili dvadeset. Umesto toga, imao je video-poziv sa generalnim sekretarom Dišoom i njegovim marsovskim parnjakom, i obojica su bili na Luni i dovoljno blizu da nema smetnji zbog svetlosnog kašnjenja. Političari su lagali kroz osmehe. Trejho je pretio kroz svoj.

„Naravno da razumemo neophodnost osposobljavanja orbitalnih brodogradilišta i rada što je brže moguće. Ponovna izgradnja naše zajedničke odbrane od kritičnog je značaja“, rekao je Diše.

„Ali s obzirom na nezakonitost koja je usledila posle nedavnog napada na Lakoniju, naša prva briga je bezbednost postrojenja. Moramo imati neku garanciju da će vaši brodovi moći da štite te vredne objekte. Ne želimo da samo naslikamo metu na sebe kako bi pokret otpora mogao lakše da gađa.“

Upravo su te istamburali kao staru kantu, fabrike su ti eksplodirale, izgubio si dva najmoćnija bojna broda i gledaš kako da održiš carstvo na okupu. Da li imaš dovoljno brodova da nas primoraš da radimo za tebe?

„Došlo je do izvesnih poteškoća, tako je“, razvlačio je Trejho, onako kako je povremeno činio kada je bio besan. „Ali nema potrebe za brigom. Imamo više nego dovoljno razarača klase *Pulsar* da obezbedimo totalnu bezbednost za Solov sistem.“

Upravo sam vas ponovo osvojio sa dvadesetak tih brodova i imam još gomilu takvih da pozovem zatreba li, pa zato, jebem mu mater, radite kako vam kažem.

„Odlično je to čuti“, rekao je marsovski premijer. „Molim vas da javite visokom konzulu kako nećemo štedeti truda da ispunimo njegov proizvodni raspored.“

Molimo da nam ne pospete gradove tepih-bombama.

„Staviću mu do znanja“, odgovorio je Trejho. „Visoki konzul ceni vašu podršku i odanost.“

Duarte je zabalavljeni moron, ali ako mi date brodove da održim carstvo na okupu, neću morati da spržim vaše posrane planete, pa ćemo tako možda svi biti na dobitku.

Trejho je prekinuo vezu i zavalio se u stolicu. Boca viskija u vitrini blago ga je dozivala. Netom namešteni krevet bio je mnogo glasniji. Nije imao vremena ni za jedno ni za drugo. Pokret otpora je još divljao u hiljadu trista i više sistema. A to je bio samo njegov ljudski problem. Posle toga, trebalo je izaći na kraj s kapijama i onim unutar njih što je isključivalo umove u čitavim sistemima njuškajući za načinom da istrebi čovečanstvo.

Nema odmora za zlikovce. Ni mira za dobrice.

„Poveži me sa predstavnicom Društva svetova za Solov sistem. Ne sećam se kako se zove“, rekao je on. Niko ga nije čuo osim broda.

„Povezivanje“ je treperilo na njegovom ekranu. Vreme je za još nasmešenih laži. Još prikrivenih pretnji. Još – i upotrebio je tu reč kao uvredljivu – diplomatije.

„Admirale Trejho“, rekao je glas iza njega. Bio je poznat, ali toliko neočekivan da je njegov um mahnitno pokušavao da ga prepozna. Načas mu je sinulo, iracionalno, da se njegov ataše sve vreme krio u njegovoj sobi i tek sada odlučio da obznani svoje prisustvo.

„Antone“, kazao je glas, tiše i intimno kao prijatelj. Trejho se okrenuo na stolici da osmotri prostoriju. Vinston Duarte je stajao kraj uznožja njegovog kreveta, s rukama na leđima. Imao je na sebi komotnu sportsku košulju i crne pantalone. Bio je bez cipela. Kosa mu je bila umršena kao da se nedavno probudio. Izgledao je kao da je zaista tu.

„Bezbednosna uzbuna“, reče Trejho. „Ova soba. Puna pretraga.“ Duarte je izgledao uvređeno. „Antone“, ponovi on.

Za nekoliko milisekundi brod je pretražio svaki pedalj njegove kabine u potrazi za nekim ili nečim što nije trebalo da se tamo nalazi. Ekran ga je izvestio da u sobi nema sredstava za prisluškiivanje, opasnih hemikalija, neovlašćene tehnologije. On je bio u njoj sam. Brod ga je upitao želi li da mu se javi osoblje naoružanog obezbeđenja.

„Zar imam šlog?“, upita on prikazu.

„Ne“, reče Duarte. „Mada bi verovatno trebalo da više spavaš.“ Duh u sobi je slegnuo ramenima, gotovo kao da se izvinjava. „Gledaj, Antone. Uradio si sve što se od tebe moglo tražiti kako bi održao carstvo na okupu. Video sam izveštaje. Znam koliko je težak bio taj posao.“

„Ti nisi tu“, reče Trejho, utvrdivši jedinu moguću realnost spram laži koje su mu saopštavala njegova čula.

„Tu za mene sada ima neobično fleksibilno značenje“, saglasi se Duarte. „Koliko god da cenim tvoj rad, sada se možeš povući.“

„Ne. Nije gotovo. Još se borim da održim carstvo na okupu.“

„I ja sam ti zahvalan zbog toga. Zaista. Ali išli smo pogrešnim putem. Treba mi malo mira da razmislim o ovome, ali sada bolje sve sagledavam. Biće sve u redu.“

Potreba da čuje te reči – da veruje u njih – projurila je kroz Trejha kao bujica. Prvi poljubac ljubavnice koji je osetio manje ga je ophrvao od ovoga.

Duarte se osmehnuo veselo i melanholično. „Stvorili smo carstvo koje se proteže kroz galaksiju, ti i ja. Ko je mogao pomisliti da su nam ciljevi bili tako mali?“

Slika, iluzija, projekcija, šta god bilo, iščezla je tako iznenadno da je to izgledalo kao preskočeni kadar u filmu.

„Bem ti“, reče Trejho sam sebi. Bezbednosna uzbuna još je treperila na ekranu iznad njegovog stola. On jednom rukom pljesnu po komunikatoru.

„Gospodine“, reče dežurni oficir. „Imamo aktivnu uzbunu iz vaših prostorija. Da li želite...“

„Imate pet minuta za pripremu za maksimalni potisak prema prstenu.“

„Gospodine?“

„Dignite uzbunu“, reče Trejho. „I svi da budu na svojim ležajevima. Moramo da se vratimo na Lakoniju. Smesta.“

Prvo poglavlje: Džim

„Poslalo nam je signal“, reče Aleks. Glas mu je zvučao gotovo kao da peva, što je značilo da misli kako su najebali.

Džim, koji je sedeo na komandnoj palubi sa taktičkom mapom Kronosovog sistema na ekranu i srcem koje je tuklo dvostruko brže nego inače, pokuša da se suprotstavi. „Samo zato što kuca ne znači da zna ko je kod kuće. Nastavimo da se ponašamo kao i inače.“

Rosinante je izigravao mali teretnjak, klasu broda uobičajenu u Kronosovom sistemu. Naomi je podesila Epštajnov pogon tako da radi taman toliko prljavo da im promeni trag pogona bez generisanja previše dodatnog rasipanja toplote. Komplet dodatnih ploča zavarenih za njihovo korito u podzemnom brodogradilištu u Harisovom sistemu izmenio im je siluetu. Sporo curkanje tečnog vodonika ispumpavano je povrh broda i menjalo im toplotni profil. Kada je Naomi razmotrila plan slojeva kamuflaže, izgledao joj je opsežno. Džim se osećao nezaštićeno samo usled pretnje nasiljem.

Neprijateljska fregata se zvala *Crni zmaj*. Manja od razarača klase *Oluja*, i dalje je bila dobro naoružana i imala samoisceljujuće spoljno korito zbog kojeg je lakonske brodove bilo teško uništiti. Bila je deo lovačke grupe koja je pretraživala sve nastanjene sisteme kako bi pronašla Terezu Duarte, odbeglu kćerku visokog

konzula Vinstona Duartea, prestolonaslednicu njegovog carstva, i privremeno, mehaničarku-pripravnicu na *Rosinanteu*.

Ovo nije bilo prvi put da je vide. „Ima li još štogod?“, upita Džim.

„Samo signal ladara“, reče Aleks. „Misliš da bi trebalo da zagrejem tandžaru, za svaki slučaj?“

Aha, uradimo to, bilo je na rubu Džimovih misli kad je umesto njega odgovorio Naomin glas. „Ne. Postoje izvesni dokazi da nova generacija njihovih senzora može da prepozna kondenzatore elektromagnetnog topa.“

„Nije fer“, reče Džim. „Nikog ne bi trebalo da se tiče šta posada radi s kondenzatorom svog elektromagnetnog topa u privatnosti sopstvenog broda.“

Mogao je da čuje osmeh u Naominom glasu. „Mada sam u principu saglasna, zadržimo oružje neaktivno dok nam zaista ne zatreba.“

„Razumem“, reče Aleks.

„I dalje ništa drugo?“, upita Džim, iako je imao pristup istim podacima kao i Aleks. Aleks svejedno proveri.

„Komunikacije zatvorene.“

Kronosov sistem nije bio baš mrtav, ali malo mu je nedostajalo. Tamošnja zvezda je bila velika i brzo je gorela. U nastanjivoj zoni nekada je tu postojala naseljiva planeta – makar dovoljno da proto-molekul bude u stanju da preotme biomasu potrebnu za izgradnju kapije prstena. Ali u neznanim eonima između formiranja kapije i trenutka kada je čovečanstvo natrapalo na tuđinske ruševine, nastanjiva zona se pomerila. Zvezda još nije sasvim progutala planetu koja je prvobitno izrodila život, ali njeni oceani su proključali i isparili, a atmosfera je bila strgnuta sa nje. Jedini domorođački oblik života u Kronosovom sistemu bio je na vlažnom mesecu udaljenog gasnog džina, a i to su bili tek puki ćilimi od sluzave buđi veliki kao kontinenti, u žestokoj međusobnoj konkurenciji.

Ljudsko stanovništvo Kronosovog sistema činilo je desetak hiljada rudara na sedamsto trideset dva aktivna nalazišta. Korporacije, interesne grupe pod sponzorstvom države, nezavisni skakači među asteroidima i nečastivi pravni hibridi sve te tri kategorije

skidali su paladijum sa finog i bogatog mnoštva asteroida i slali ga svakome ko je još pravio reciklatore vazduha ili radio na projektima prilagođavanja i teraformiranja.

A to su bili svi.

Kronosov sistem je svojevremeno bio na rubu domašaja Transportnog sindikata, a onda u samom zapečku Lakonskog carstva, dok sada niko nije zaista znao šta je on. Bilo je na stotine takvih sistema, širom mreže kapija: mesta koja ili još nisu postala samostalna ili nisu ni planirala to da budu, fokusiranija na kopanje sopstvene male ekonomske niše nego na bilo kakvu širu koaliciju. Na takvim mestima je pokret otpora obično mogao da krije i popravlja svoje brodove i planira sledeće poteze. Na taktičkoj mapi, asteroidi obeleženi orbitom, statusom ispitivosti, sastavom i zakonskim vlasništvom kovitali su se oko gnevne zvezde gusto kao polen na proleće. Desetine brodova su bile zgrušane oko lokacija iskopavanja i ispitivanja, a isto toliko ih je bilo i u samotnom tranzitu od jedne male ispostave do druge, ili na zadacima prikupljanja vode za reaktivnu masu i zaštitu od radijacije.

Crni zmaj je prošao kroz kapiju prstena pre tri dana, torpedom gađao radio-repetitor pokreta otpora na površini kapije, a onda pod blagim potiskom došao do mesta gde se zaustavio kao izbacivač na vratima pretencioznog noćnog kluba. Kapije prstena nisu bile u orbiti oko zvezda, već su ostajale u fiksiranom položaju kao da su okačene o kuke u vakuumu. Nije to bilo ono najčudnije u vezi s njima. Džim je sebi dopustio da se nada kako će uništenje piratskog predajnika pokreta otpora biti sav *Zmajev* posao. Da će neprijatelj završiti sa svojim malim vandalizmom i otperjati da preseče metaforične telegrafске žice u nekom drugom sistemu.

Ostao je da pretražuje sistem. U potrazi za njima. Za Terezom. Za Naomi, u ulozu liderke pokreta otpora. I za njim.

Komunikacioni ekran se osvetlio zelenom bojom dolazne poruke, i Džimu se stegao želudac. Na sadašnjoj udaljenosti do bitke ne bi došlo još satima, ali nalet adrenalina bio je kao da je neko opalio iz pištolja. Strah je bio toliko prisutan i sveobuhvatan da on nije primetio ništa čudno.

„Poruka“, reče Aleks preko brodskih komunikatora i sa polume iznad Džima. „Čudno, nije uski snop... mislim da se ne obraća nama.“

Džim otvori kanal.

Ženin glas je bio odsečan i bezosećajno zvaničan kao akcenat lakonske vojske: „...ofanzivnim postupkom i tako biti tretirano. Ponavljam poruku. *Crni zmaj* se obraća registrovanom teretnjaku *Kvarljiva žetva*. Po nalogu lakonskih bezbednosnih snaga, isključićete svoj pogon i pripremiti se za ukrcavanje i inspekciju. Odbijanje da tako postupite smatraće se ofanzivnim postupkom i tako biti tretirano. Ponavljam poruku...“

Džim je profiltrirao taktičku mapu. *Kvarljiva žetva* je bila tridesetak stepeni u smeru obrtanja *Rosija*, pod potiskom prema širokom, gnevnom suncu. Ako su i primili poruku, još nisu po njoj postupili.

„Je li to jedan od naših?“, upita Džim.

„Jok“, reče Naomi. „Vodi se kao imovina izvesnog Dejvida Kalrasija sa Bara Gaona. Ne znam ništa o njemu.“

Sa malim kašnjenjem, trebalo je da su dobili naredbu *Crnog zmaja* deset minuta pre *Rosinantea*. Džim je zamišljao neku drugu posadu u panici zato što su primili poruku od koje je on strepeo. Šta god da se sledeće dogodi, *Rosinante* makar trenutno nije na nišanu. Poželeo je da može to olakšanje da oseti malo dublje.

Džim se otkopča sa ležaja za ubrzanja i zanesese u luku. Kardani zašištaše dok se ležaj pomerao pod njegovom težinom.

„Idem načas do kuhinje“, reče on.

„Donesi i meni kafu“, reče Aleks.

„O ne. Ne kafu. Možda malo kamilice ili toplog mleka. Nešto umirujuće i neagresivno.“

„Dobro zvuči“, reče Aleks. „Kad se predomisliš i uzmeš kafu, donesi i meni jednu.“

U liftu se Džim naslonio na zid i sačekao da mu se srce umiri. Tako dolazi do srčanog udara, zar ne? Puls koji započne brzo i onda nikada ne uspori sve dok nešto kritično ne prsne. Verovatno nije tako, ali učinilo mu se da jeste. Osećao se tako sve vreme.

Bilo je sve bolje. Sve lakše. Autolekar je uspeo da nadzire rast njegovih nedostajućih zuba. Ako se ne računa poniženje zbog potrebe da umrtvi desni kao dete kome rastu mlečni zubići, to je prošlo sasvim dobro. Na košmare se odavno već navikao. Počeo je da ih sanja na Lakoniji, dok je još bio zatvorenik visokog konzula Duartea. Očekivao je da iščile kada se nađe na slobodi, ali oni su bili sve gori. Najnovija verzija bila je da je živ sahranjen. Češće bi neko koga on voli bio ubijen u susednoj prostoriji, a on ne bi uspeo da ukuca kod za bravu dovoljno brzo da ga spasi. Ili je pod njegovom kožom živeo neki parazit i pokušavao da se probije napolje. Ili su stražari na Lakoniji dolazili da ga tuku dok mu ponovo ne polome zube. Onako kako već jesu.

Dobro je bilo to što su stari snovi o tome kako je zaboravio da se obuče ili nije učio za ispit izgleda nekako ispali iz rotacije. Njegov čudnovato osvetnički život u snovima nije bio toliko loš.

Još je bilo dana kada nije mogao da se otrese osećaja pretnje. Povremeno bi deo njegovog uma bio zarobljen u neosnovanoj i iracionalnoj ubeđenosti da će ga njegov lakonski tim za mučenje ponovo pronaći. Drugim danima bila je to manje iracionalna strepnja od stvari iza kapija. Od apokalipse koja je uništila tvorce protomolekula i sada bila na putu da uništi čovečanstvo.

Viđeno u tom svetlu, možda nije on bio netačan deo jednačine. Možda je šira situacija bila dovoljno loša da bi osećaj da je zdrav i čitav kao pre njegove robije na Lakoniji bio znak ludila. Ipak, želeo je da može da ustanovi da li su talasi drhtavice bili rezonantni učinak prljavog pogona, ili se radilo ipak samo o njemu.

Lift se zaustavio i on je kročio napolje, okrenuvši se prema brodskoj kuhinji. Tiho, ritmičko lupkanje psećeg repa po podu saopštilo mu je da su Tereza i Vidra već tamo. Ejmos – crnih očiju, sive kože, povratnik iz mrtvih – takođe je bio tamo, sedeo je za stolom sa istim onim svojim stalnim generičkim osmehom. Džim nije video kada su mu pucali u glavu na Lakoniji, ali je znao za dronove koji su uzeli komade ljudskog tkiva i ponovo ih spojili. Naomi se i dalje borila s tim da li je stvar koja sebe naziva Ejmosom zaista mehaničar s kojim su toliko godina leteli, ili je postao

neki tuđinski mehanizam koji samo misli da je Ejmos zato što je sazdan od njegovog tela i mozga. Džim je zaključio da čak i ako izgleda drugačije, čak i ako ponekad zna stvari koje su pokupljene sa drevnog tuđinskog sveta, Ejmos je i dalje Ejmos. On nije imao rezerve energije da o tome dublje razmišlja.

Osim toga, dopadao se psu. Nije to baš bio savršen kritički vodič, ali verovatno najmanje nesavršen.

Sedeći kraj Terezinih stopala, Vidra podiže pogled prema Džimu puna nade i ponovo zatrupka repom po podu.

„Nemam kobaje“, reče Džim izražajnim smeđim očima. „Moraćeš da se zadovoljiš kašom kao i mi ostali.“

„Razmazio si je“, reče Tereza. „Nikad ti neće dozvoliti da to zaboraviš.“

„Završim li ikad u raj, neka to bude zato što sam razmazio pse i decu“, reče Džim i krenu prema dozatoru. Bez razmišljanja ukuca šifru za mehur kafe. Onda, shvativši šta je uradio, pridoda još jedan za Aleksa.

Tereza Duarte slegnu ramenima i ponovo obrati pažnju na tubu sa pečurkama, dodacima za ukus i digestivnim vlaknima od kojih se sastojao njen doručak. Kosa joj je bila povučena unazad u tamni konjski rep, a usta su joj se neprestano malčice mrštila što je bilo ili odlika njene fiziologije, ili njenog karaktera. Džim je gledao kako ona raste iz starmalog deteta u buntovnu šiparicu u Zgradi vlade na Lakoniji. Sada joj je bilo petnaest godina, i otrežnjujuće je bilo prisetiti se ko je on bio u njenom uzrastu: mršav, tamnokos dečak iz Montane bez nekih naročitih ambicija osim spoznaje da ukoliko ništa drugo ne upali, može da se prijavi u mornaricu. Tereza je izgledala starije nego adolescent Džim, i istovremeno je više znala o vasseljeni i bila bešnja na nju. Možda su te dve stvari išle podruku.

Plašila ga se kada je on bio zatvorenik njenog oca. Sada, pošto je bila na Džimovom brodu, taj strah kao da je ispario. Tada je bio njen neprijatelj, ali nije bio siguran da joj je sada prijatelj. Emocionalna složenost jedne šiparice socijalizovane u izolaciji verovatno je bila nešto što on nikada ne bi mogao zaista da razume.

Dozator je završio i sa njegovim i sa Aleksovim mehurom, i Džim ih je uzeo, zadovoljan zbog toplote na dlanovima. Drhtavica je sada gotovo prestala, a gorčina kafe umirivala ga je više nego što bi to mogao čaj.

„Ubrzo će nam trebati obnavljanje zaliha“, reče Ejmos.

„Stvarno?“

„Imamo dovoljno vode, ali trebalo bi da dopunimo pelete goriva. A ni reciklatori nisu više kao nekad.“

„Koliko ne valjaju?“

„Bićemo mirni još nekoliko nedelja“, reče Ejmos.

Džim klimnu glavom. Prvi poriv mu je bio da odloži taj problem za neki drugi dan. Ali to je bilo pogrešno. „Jebeš ga ako se upravo sada ne dešava“ bilo je promišljanje prikladno za krizu, i ako ne bude mogao da se otrgne od toga, samo će kasnije dovesti do još kriza.

„Razgovaraću sa Naomi“, reče on. „Smislićemo nešto.“ *Pod pretpostavkom da nas Lakonci ne pronađu. Pod pretpostavkom da nas entiteti iz kapija ne pobiju. Pod pretpostavkom da nam pre nego što to uopšte bude važno ne doaka bilo koja od hiljadu drugih katastrofa na koje nisam ni pomislio.* On srknu još malo kafe.

„Kako ide, kapetane?“, upita Ejmos. „Nešto si mi nervozan.“

„Dobro“, reče Džim. „Samo pokrivam gotovo neprestanu paniku lakim humorom, jednako kao i svi ostali.“

Ejmos se načas jezivo umirio – bila je to jedna od odlika njegovog novog ja – a onda se dodatno nasmešio. „Onda u redu.“

Aleks se javi preko broskog komunikatora. „Imamo nešto.“

„Nešto dobro?“

„Nešto“, reče Aleks. „*Kvarljiva žetva* je upravo izbacila neka-kvu tečnost i pod đavolskim je potiskom prema velikoj trgovinskoj stanici u spoljnom Pojasu.“

„Razumem“, reče Naomi – takođe preko komunikatora – u novoj stakato smirenosti koju je Džim smatrao njenim glasom zapovednice Nagate. „Potvrđujem.“

„Crni zmaj?“, upita Džim zid.

Aleks i Naomi su načas ćutali, a onda Aleks reće: „Izgleda da idu za njima.“

„Udaljavaju se od kapije prstena?“

„Vala baš“, reće Aleks, i u glasu mu se nesumnjivo čulo zadovoljstvo.

Džim oseti navalu olakšanja, ali to nije potrajalo duže od trenutka. Već je mislio o tome kako bi ovo mogla da bude zamka. Ako se *Rosi* prerano okrene prema prstenu, to će privući pažnju na njih. Čak i ako *Rosi* izbegne *Crnog zmaja*, tamo će možda biti neki drugi lakonski brod koji reskira čekajući unutar prostora prstena, spreman da presretne svaki brod koji beži iz sistema.

„Zašto beže?“, upita Tereza. „Ne misle valjda da će umaći? Jer to bi bilo glupo.“

„Ne pokušavaju oni da spasu brod“, reče Ejmos. Govorio je sa istim strpljivim, gotovo filozofskim tonom kao kada ju je vodio kroz to kako da napravi dobar var pod mikrogravitacijom ili proveri da li cev zaptiva. Bio je to glas učitelja koji vodi svog učenika kroz lekciju o tome kako svet funkcioniše. „Šta god da su imali na tom brodu zbog čega će Lakonija da popizdi, ne mogu da sakriju. Ne u ovako razređenom sistemu. A nema načina da će šmugnuti i zameniti primopredajnike, tako da im je brod najebao. Trgovačka stanica je dovoljno velika da posada možda može da pobegne i krišom se ukrca na druge brodove ili da se pravi kako su sve vreme na stanici.“

„Beže tamo gde su mesta za skrivanje“, reče Tereza.

„I što više fore imaju, bolje su im šanse da mogu da pronađu bolje mesto“, reče Ejmos.

To smo mogli da budemo mi, pomisli Džim. *Da je Crni zmaj zaključio kako mi izgledamo malo sumnjivije od Kvarljive žetve, žrtvovali bismo Rosija i ponadali se da možemo postati dovoljno mali da im promaknemo.* Samo što to nije bilo tačno. Nije bilo tog skrovišta na Kronosovom sistemu niti bilo kakvog dovoljno malog mesta da Lakonija tamo ne pogleda. Najbolje im je bilo da se kriju naočigled, jer im je rezervni plan bilo nasilje. Mislio je da

nije rekao ništa naglas niti se oglasio bilo kakvim zvukom koji bi pokazao koliko je uzrujan, ali možda i jeste, pošto ga je Tereza pogledala s nečim između ozlojeđenosti i sažaljenja.

„Znaš da im ja neću dozvoliti da vam naude.“

„Znam da ćeš pokušati“, reče Džim.

„I dalje sam kći visokog konzula“, reče ona. „Već sam vas izvlačila iz nevolja.“

„Ne bih se oslanjao na taj trik“, reče Džim, oštrije nego što je smerao. Vidra se pomeri, pridiže i pogleda uzrujano najpre u Džima, pa onda u Terezu. Terezine oči poprimiše tvrd izraz.

„Mislim da kapetan hoće da kaže“, reče Ejmos, „kako mu ne prija baš stoprocentno da tebe koristi kao živi štit. Ne da ti to ne bi uradila, pošto već jesi. Ali ljudi s druge strane tog oružja? Ne poznajemo ih, možda nisu baš najpouzdaniji, i što manje moramo da računamo na njih, to bolje.“

Tereza se mrštila, ali manje.

„Da“, reče Džim. „To je bilo elokventnije.“

„Umem ja to povremeno“, reče Ejmos, i možda je to bila šala, a možda i ne. „Hoćeš da pripremimo brod da piči? Imamo reaktivne mase za pristojan potisak.“

„Zar ne reče da nam trebaju peleti goriva?“

„Trebaju nam, ali možemo da ih potrošimo na odlazak iz Kronosovog sistema, stavimo vođu na spisak za odlazak u piljarnicu, i mirna Lakonija. Reciklatori će nam zapravo biti ograničavajući faktor.“

Ta pomisao imala je snagu privlačenja veću od gravitacije. Olakšati pogon, usmeriti nos prema kapiji prstena i zapaliti do sto đavola pre nego što neprijatelj stigne da ih se dočepa. Džim namerno pusti stisak na mehurima. „Naomi. Šta misliš?“

Trenutak tišine, onda: „Izvini. Nisam slušala. Kako glasi pitanje?“

„Da li da pripremimo *Rosija* da sumanuto zaždimo odavde? Čim *Crni zmaj* da potisak do daske, možemo da zbrišemo.“

„Ne“, reče ona, kao što je i znao da će reći. „Nisu nas identifikovali. Ako krenemo prerano, samo će postati podozrivi. Bolje da izgledamo kao nedužni posmatrači. Alekse? Trasiraj susret sa *Belim hrastom*. To je veliki tegljač leda kod drugog gasnog džina.“

„Imam ga“, reče Aleks.

Ejmos se pomeri na svojoj klupi. „Kapetane?“

„Dobro, što se mene tiče.“

„Ako budemo morali da bežimo“, reče Naomi, „bežaćemo.“

Uvek ćemo morati da bežimo. Nikada se nećemo odmoriti,

pomisli Džim.

Činilo se da nema svrhe da izgovori to naglas.

Drugo poglavlje: Tanaka

Alijana je pritisla dugme na svom inhalatoru i duboko udahnu-la. Raspršena izmaglica je imala ukus vanile i zapljusnula joj je pluća kao blag topao oblak. Nikotin i tetrahidrokanabinol bili su pomešani sa mrvicom nečeg egzotičnijeg. Nečeg što je pospanost izazvanu THC-om pretvaralo u živo hipersvesno stanje. Zastori u njenoj sobi bili su navučeni, ali naznaka svetlosti na ivicama pretvarala je prašinu u dugu iskrica. Pomerila je jednu nogu, i svileni prekrivač ju je pomilovao kao hiljadu sićušnih ljubavnika.

Tristan je spavao kraj nje, a njegova mala mišićava guza bila joj je utisnuta u bedro. Tiho je hrkao dok je spavao, i naglašavao to povremenim trzajem i uzdahom. Alijana je znala da joj taj zvuk izgleda šarmantno i slatko zato što je bila naduvana, i to posle snošaja. Onog trenutka kada Tristanovo hrkanje počne da je nervira, biće mu vreme da ode.

Iz iskustva je znala da postoje dva načina da se dobro živi unutar krutog, autoritarnog režima. Prvi – onaj kojem je težila većina ljudi – bio je da se ponašate onako kako to vlast zahteva. Mars je želeo odane vojnike, pa ih je proizvodio kao da štampa mašinske delove. Znala je to zato što je bila dovoljno stara da bude jedna od njih. Videla je kako njena kohorta pokušava da udavi ili protera iz njihovih kolektivnih duša sve što nije bilo dovoljno marsovsko, i povremeno su u tome uspevali.

Drugi način opstanka bio je da uživa u čuvanju tajni. Da uživa u moći zbog toga što je naizgled jedno dok je zapravo nešto drugo. I bude dobra u tome. Čak i kada to nije podrazumevalo jebanje s njenim nižim oficirima, bilo je neka vrsta seksualne perverzije. Uzbuđenje u saznanju da bi pogrešna reč ili neočekivana omaška mogla da dovede do metka u njenom potiljku bilo je za nju važnije od samog seksa.

Tolerantno, otvoreno društvo u kojem bi ona mogla sve to da radi bez straha od posledica dovelo bi je do ludila. Volela je to što je bila deo lakonskog eksperimenta od samog početka zbog Duarteove vizije – najpre kao najveći mogući zločin protiv Marsa, a potom i kao permanentni motor opasnosti – jer su tako bili zadovoljeni njeni nastrani porivi. Nije se toga nimalo stidela. Znala je šta je.

„Budi se“, reče ona, zabivši prste mladiću u leđa.

„Spavam“, promumlao je Tristan.

„Znam. Sada se probudi.“ Ponovo ga je bocnula. Provodila je deset sati nedeljno u boksu i rvanju. Kad bi ukrutila prste, bili bi kao gvozdene šipke.

„Leb ti jebem“, reče Tristan, pa se okrenu. Isceri joj se pospano. Zahvaljujući umršenoj plavoj kosi i glatko izbrijanom licu sa dubokim jamicama izgledao je kao heruvim na nekoj klasičnoj slici. Jedan od Rafaelovih anđelčića.

Alijana štrcnu još jednom iz inhalatora pa ga ponudi njemu.

On odmahnu glavom. „Što me budiš?“

Alijana se protegnu do kraja pod mekim prekrivačima, i njeno dugo telo jedva je stalo na predimenzionirani krevet. „Naduvana sam. Jebe mi se.“

Tristan se praćaknu na leđa sa preteranim uzdahom. „Ali jedva da mi je u telu ostala i kap tečnosti.“

„Idi onda po čašu vode, uzmi pilulu soli i vuci dupe natrag u moj krevet.“

„Razumem, pukovnice“, reče Tristan, nasmejan.

Smeh se prekinu oštrim *uf* kad se ona prevrnu povrh njega i tresnu mu po stomaku, prikovavši mu butine za krevet gležnjevima i stopalima, dograbivši mu zapešća šakama. On pogleda

uvis u nju iznenađeno, a onda, pomislivši da je posredi seksualna igra, poče da se otima. Ruke i grudi su mu bile dobro razvijene, ali meke, pre kao u zdravog tinejdžera nego muškarca koji je prešao dvadesetu godinu. Njene ruke su bile mršave i žilave, s mišićima trkača na duge staze, sagorele do suštine usled stalne naporne upotrebe, i jake kao čelične opruge. Kad je pokušao da se pomeri, lako ga je gurnula natrag, stežući rukama sve dok mu zapešća nisu zapucketala, a on zaskičao.

„Ali to me...“, zausti on, ali ona ponovo stisnu i on začuta. Bila je ljuta, i on je to video. Dopadalo joj se što je ljuta. Dopadalo joj se što on to vidi.

„U ovoj sobi, ja sam Alijana. Ti si Tristan“, reče ona, govoreći sporo, kako bi bila sigurna da joj droga ne čini reči nerazumljivim. „Iza tih vrata, ti si kaplar Rivs, a ja pukovnica Tanaka. Te stvari među nama nikada ne smeju biti dovedene u zabunu.“

„Znam“, reče Tristan. „Samo sam se šalio.“

„Bez zezanja. Bez šala. Bez omaški. Ako napraviš grešku, ako zaboraviš strogu disciplinu koja ovome dopušta da postoji, u najmanju ruku ću te nečasno otpustiti iz vojske.“

„Nikad ne bih...“

„A tebi se“, nastavi Alijana kao da on nije progovorio, „neće dopasti moja verzija s kojom ćeš se tada suočiti.“

Načas je zurila odozgo u njega, čekala da se njegov iznenadni strah pretvori u shvatanje. Onda mu je pustila zapešća i sišla s njega, legavši natrag na svoju stranu kreveta.

„Donesi i meni malo vode, važi?“, reče ona.

Tristan ne odgovori, samo ustade i izađe iz sobe. Alijana je posmatrala kako odlazi, uživajući u stezanju njegovih butina i dupeta dok je koračao, blagom V njegovih leđa i ramena. Bio je veoma, veoma lep. Kada se to među njima neizbežno okonča, nedostajace joj. Ali to nije menjalo činjenicu da će se okončati. Ranije je uvek tako bilo. To je bio deo radosti.

Nekoliko trenutaka kasnije Tristan se vratio sa dve čaše vode u rukama. Zastao je kraj uznožja kreveta, sa nesigurnim izrazom. Alijana potapša čaršav kraj sebe.

„Žao mi je ako sam te povredila“, reče ona.

„Nema veze“, odgovori on, pa joj pruži jednu čašu i sede kraj nje. „Žao mi je što mi se omaklo. Još ti je do jebanja?“

„Za koji tren“, reče ona. Oboje su izvesno vreme gutali vodu.

„Da li ću te opet videti?“, upita on konačno. Alijana shvati da joj je milo zbog nadanja u njegovom glasu.

„Ovog puta bi trebalo da ostanem neko vreme na Lakoniji“, odgovori ona. „A ja želim da te ponovo vidim. Samo moramo da budemo oprezni.“

„Razumem“, reče on. I znala je da razume. Volela je da nje-ne igracke budu mnogo mlađe i mnogo nižeg čina. Tako je sve bilo mnogo jednostavnije. Ali nije želela da traći vreme na glupe muškarce.

Pošto je utolila žeđ, toplina u njenim plućima širila joj se u stomak na veoma prijatan način. Pružila je ruku i položila je na Tristanovo bedro. „Mislim da bi trebalo...“

Oglasi se njen ručni komunikator na noćnom stočiću. Podesila ga je tako da je ne uznemirava, što je značilo da je uređaj smatrao dolazni poziv dovoljno važnim da to prenebregne. Imala ga je dugo i obučila ga je dobro, tako da je verovatno bio u pravu. Podigla ga je da proveri zahtev za uspostavljanjem veze. Došao je iz Zgrade vlade. Prihvatila je vezu bez vizuelne komponente. „Ovde pukovnica Tanaka.“ Tristan je skliznuo s kreveta i posegnuo za pantalonama.

„Dobar dan, pukovnice. Ovde poručnik Sančes iz planiranja i logistike. Imate informisanje u Zgradi vlade za dva sata.“

„Prvi put čujem za to“, reče ona, posegnuvši ka noćnom stočiću za svojim lekovima za trežnjenje. „Možete li da mi kažete šta je na dnevnom redu?“

„Žao mi je, pukovnice. Nemam pristup tome. Na spisak prisutnih vas je dodao admiral Milan.“

Bilo je gotovo s provodom.

Kada je došla u Zgradu vlade, rominjala je kišica. Od sićušnih kapi pločnik je bio istovremeno taman i sjajan. Niske planine na rubu

imanja izgledale su kao na kakvom drevnom ukijo-e drvorezu. Jošitoši ili Hirošiige. Jedan ataše iz Naučnog direktorata sačekao ju je sa šoljicom kafe i kišobranom. Odmahnula je i na jedno i na drugo.

Tanaka se dobro snalazila u Zgradi vlade. Većina njenih zadataka bila je na terenu, ali stekla je dovoljno prijatelja i profesionalnih veza među najvišim nosiocima vlasti da, dok je na Lakoniji, često tamo boravi. Nije se vraćala još od opsade Lakonije, uništenja građevinskih platformi i možda otmice, možda samoemancipacije Tereze Duarte. Nije bilo nikakvih fizičkih promena na zgradi. Naliveni beton je bio čvrst kao i uvek, sečeno cveće u vazama jednako sveže. Stražari u svojim oštro ispeglanim uniformama bili su jednako ravnodušni i mirni. I sve je delovalo krhko.

Ataše ju je poveo do kancelarije u kojoj se već nalazila. Žuti zidovi od domaćeg drveta sa utisnutim plavim pečatom Lakonije, i dve skromne sofe. Admiral Milan – vršilac dužnosti glavnog komandanta dok je visoki konzul bio u izolaciji, a admiral Trejho u Solovom sistemu – sedeo je za širokim radnim stolom. Bio je to plećat muškarac, teškog lica i prosede, kratko obrijane kose. I stari okoreli mornar iz dana Marsa, bez strpljenja za sranja, naprasit kao jazavac. Tanaki se on izuzetno dopadao.

Kraj jedne sofe stajao je poručnik sa oznakama obaveštajne službe na standardnoj lakonskoj plavoj mornaričkoj uniformi. Pored njega, doktor Očida iz Naučnog direktorata sedeo je sa rukama na kolenima, prepletenih prstiju. Tišina je bila neprijatna, kao usled prekinutog razgovora.

Admiral Milan je progovorio prvi. „Malo smo odužili ovde, pukovnice. Sedite. Ubrzo ćemo završiti.“

„Da, gospodine“, reče Tanaka i sama zauze drugu sofu. Admiral Milan pogleda u poručnika koji je stajao – Rosifa, sudeći po imenu na njegovoj pločici – i vrhom prsta ocрта krug u vazduhu. *Nastavite s tim.*

„Gedarin sistem. Stanovnika nešto manje od dvesta hiljada. Visoka koncentracija fisionih elemenata u gornjoj kori, tako da su pokušavali u proteklih nekoliko godina da pokrenu operacije

kopanja u dubini. Poljoprivreda postoji, ali joj treba decenija da bi postala samoodrživa.“

„A upad?“, reče admiral Milan.

„Dvadeset tri minuta i jedanaest sekundi“, odgovori Rosif. „Potpuni gubitak svesti. Nešto slučajnih smrtnih nesrećnih ishoda, nešto oštećenja infrastrukture. Ljudi su uglavnom slupali vozila ili popadali s visine. A evidencija pokazuje da su, samo nekoliko sekundi pre upada, dva nenajavljena teška teretnjaka prošla kroz prsten i iščezla.“

Doktor Očida pročisti grlo. „Ovog puta se desilo nešto čudno.“

„Čudnije od toga da se mozak svima ugasi na dvadeset minuta?“, reče admiral Milan.

„Da, admirale“, odgovori Očida. „Pregled instrumenata tokom događaja pokazuje i drugačiji gubitak vremena.“

„Objasnite.“

„Ukratko“, reče Očida, „svetlost je išla brže.“

Admiral Milan se počea po vratu. „Da li je reč *objasnite* promenila značenje, a meni to niko nije rekao?“ Tanaka suzbi osmeh.

„Jednostavno rečeno, brzina svetlosti je funkcija osnovnih osobina univerzuma. Nazovimo to... najbržim mogućim širenjem kauzalnosti u vakuumu“, reče Očida. „Za dvadeset i nešto minuta u Gedarinom sistemu priroda prostor-vremena pomerila se tako da je izmenila brzinu svetlosti. Učinila svetlost bržom. Svetlosno kašnjenje sa brodova kod Gedarinog prstena do planete bilo je tada malo manje od četrdeset minuta. Evidencija o tom događaju pokazuje da se ono za vreme upada smanjilo za gotovo četiri hiljade nanosekundi.“

„Četiri hiljade nanosekundi“, reče Milan.

„Priroda prostor-vremena se u tom sistemu *promenila* na dvadeset minuta“, izgovorio je Očida, a onda sačekao reakciju do koje nije došlo. Obesio je nos.

„Pa“, reče Milan. „Svakako ću morati da razmislim o tome. Hvala vam za izveštaj, doktore. Obojica ste voljno. Vi ostanite, pukovnice.“

„Da, gospodine“, odgovori Tanaka.

Kada se soba ispraznila, Milan se zavalio u naslon. „Piće? Imam vode, kafe, burbona i nešto onog sranja od biljnog čaja koje oba moja muža piju, a ukus mu je kao pokošeno seno.“

„Da li sam na aktivnoj dužnosti?“

„Mislim da ne morate da brinete zbog kršenja protokola, ako na to mislite.“

„Onda burbon zvuči sjajno, gospodine“, odgovori Tanaka. Admiral Milan je proveo minut petljajući oko svog radnog stola, a onda se vratio sa kristalnom čašom i dva prsta dimnosmeđe tečnosti koja se vrtložila u njoj.

„U vaše zdravlje“, reče Tanaka, pa otpi.

„Dakle“, reče Milan, pa sede nesvesno zastenjajući kao starac sa mnogo zarđalih zglobova. „Šta mislite da znači ta brzina svetlosti?“

„Nemam pojma, gospodine. Ja sam ratnica, a ne pametnjakovička.“

„Zato ste mi se oduvek i dopadali“, reče on, pa sede natrag na svoju stolicu, skupivši prste zajedno. Tišina je ovog puta bila drugačija, i ona nije bila sigurna u njeno značenje. „Onda, između nas dvoje – kao jedan stari mornar drugome – postoji li nešto što želite da mi kažete?“

On oseti nalet adrenalina u krvotoku. Nije dozvolila da se to primeti. Bila je previše uvežbana za obmane da bi to učinila. „Ne znam na šta mislite.“

On nakrivi glavu i uzdahnu. „Ni ja. Jebem li ga, za mene je cela ova stvar prilično tajanstvena. A više ne umem tako dobro da gutam radoznalost kao kada sam bio mlad.“

„I dalje mi je zaista nejasno o čemu govorimo. Da li bi neko trebalo da mi kaže zašto ste me pozvali ovamo?“

„Nisam vas pozvao ja. Trejho je to tražio, i naterao me da u vaše ime odradim malo papirologije.“ On izvadi fizičku fasciklu od crvenog papira sa srebrnom trakom za zatvaranje, pa joj je pruži. Izgledalo je to jednako neumesno kao da joj je pružio kamenu pločicu. Eksirala je ostatak svog burbona pre nego što je to uzela. Bilo je lakše nego što je očekivala, a traka se lako skinula. Unutra je bio jedan list od troslojnog sigurnosnog pergamenta, sa kolima

za verifikaciju dokumenta tananim kao čipka. Tamo su bili njena slika i njen biometrijski profil, njeno ime, čin i brojevi identifikacionih evidencija. I kratak pasus koji joj dodeljuje omega status iz lakonskog Obaveštajnog direktorata na lični zahtev kancelarije visokog konzula.

Da je tamo bila odrubljena glava, ne bi je više iznenadila od ovoga.

„Je li to...“, zausti ona.

„Nije nikakva šala. Admiral Trejho je javio da vam se daju ključevi kraljevstva. Ovlašćenje za donošenje neprikosnovene odluke u svakoj misiji. Pristup svim informacijama, bez obzira na sigurnosnu klasifikaciju. Imunitet od cenzure ili krivičnog gonjenja dok traje vaša misija. Prilično lepo. Zaista hoćete da kažete kako ne znate o čemu se radi?“

„Pretpostavljam da postoji neka misija?“

„Verovatno, ali meni nije dozvoljeno da znam o čemu se radi. Vi samo ostanite tu. Sam ću izaći.“

Kad je admiral Milan zatvorio vrata za sobom, sistem kancelarije prebacio je poruku iz komunikatora na zidni ekran. Trenutak zatim pojavi se admiral Trejho. Ona ga je poznavala onoliko dugo koliko je poznavala bilo koju živu osobu. Oči su mu bile i dalje iste one neverovatno zelene boje, ali sada su ispod njih bili tamni podočnjaci. Kosa mu je bila proređena, a koža imala nezdrav voštani sjaj. Izgledao je progonjeno.

„Pukovnice Tanaka“, reče on. „Obraćam vam se s misijom kritičnom po carstvo. Trenutno pravim pauzu u jakom potisku iz Solovog sistema, i da je ovo moglo da sačeka dok ne stignem na Lakoniju, izvestio bih vas lično. Ali ne može, tako da će ovo morati da bude dovoljno.“

Zurila je u svoju čašu za burbon. Bila je prazna, a boca se nalazila samo metar dalje, ali ona ga najednom više nije želela. Osećala je kako joj se pažnja izoštrava.

„Siguran sam da se vi, kao i svako drugi u carstvu, pitate šta tačno visoki konzul radi u izolaciji. Kako predvodi borbu protiv sila koje nam prete unutar kapija. Znam da su postojale izvesne

spekulacije o tome da je on nekako povređen ili onesposobljen. Zato, iskreno, treba da znate da je, kada sam pošao u Solov sistem, visoki konzul bio zabalavljeni moron oštećenog mozga koji nije mogao sam da se hrani niti sebi da ubriše guzicu. Takav je bio još od napada u kojem su uništeni *Tajfun* i stanica Medina.“

Tanaka udahnu duboko i ispusti vazduh kroz zube. „Doktor Kortazar je značajno izmenio biologiju visokog konzula primenivši tehnologije modifikovanog protomolekula. Tako je visoki konzul stekao izvesne... sposobnosti koje nisu bile potpuno dokumentovane ili istražene pre smrti doktora Kortazara. I u stvari, Duarte ga je ubio. Mahnuo je rukom i poludelog skota razmazao sa druge strane sobe. Nikad ništa slično nisam video. Sada, jedini ljudi koji ovo znaju jesmo vi, ja, doktorka Okoje iz Naučnog direktorata i Tereza Duarte, koja je pobegla sa snagama pokreta otpora posle napada koji nas je počistio. Dakle, to znaju i svi naši jebeni neprijatelji.

S obzirom na sve to, shvatićete koliko sam bio zbunjen kada se visoki konzul pojavio preda mnom pre osamdeset... osamdeset pet sati u mojoj kancelariji u Solovom sistemu. Senzori ga nisu registrovali. Nije stupio u interakciju ni sa kojim fizičkim predmetom niti ostavio bilo kakav dokaz o svom prisustvu koji bi mogao da verifikuje neki spoljni posmatrač. Ali bio je ovde. I pre nego što se obradujete zbog teorije da je Anton Trejho pretrpeo nervni slom usled psihoze, postoje neki spoljni dokazi. Samo ne ovde, u Solovom sistemu.

Ubrzo pošto sam doživeo to što sam doživeo, Duarte je nestao iz Zgrade vlade. Ne u smislu da je iščeznuo iz stvarnosti. Obukao je pantalone i čistu košulju, popio šolju čaja i lepo popričao sa svojim sobarom, a onda otišao sa imanja. Svaki senzor na planeti koji imamo otad pretražuje okolinu. Niko ga nije video.

Imamo više od hiljadu kolonizovanih sistema koji se pitaju da li je preostalo išta od vlade. Imamo ekstradimenzionalne neprijatelje koji eksperimentišu u potrazi za načinom da nas sve zajedno zbrišu. A uveren sam u to da je odgovor na oba ta pitanja Vinston Duarte, ili šta god bilo to, koji moj, u šta se on pretvorio. Poznajem

vas dugo, i verujem vam. Vaša misija je da ga pronađete i vratite. Čuli ste za kart-blanš, ali garantujem vam da nikada niste videli ovakav blanko ček. Ne zanima me koliko ćete potrošiti – u novcu, opremi ili životima – pod uslovom da vratite Vinstona Duartea sa mesta na koje je otišao. Ako ne bude želeo da se vrati, ubedite ga ljubazno ako možete, ali ovo će biti završeno samo kada nam on bude u rukama.

Srećan lov, pukovnice.“

Poruka se završila. Tanaka se zavalila na sofu, opruživši ruke postrance kao ptica koja širi krila. Um joj je već zahuktalo radio. Neobičnost svega toga, preneražavajuća otkrovenja, pretnja koju to predstavlja. Osećala je to. Ali bila je tu i smirenost zbog posla koji je trebalo obaviti i zadovoljstvo, dublje nego što je mogla da pretpostavi, zbog ovlašćenja koja su joj upravo bila poverena.

Vrata se tiho otvoriše i admiral Milan uđe. „Sve u redu?“, upita on.

Tanaka se nasmeja. „Ma kakvi, ni blizu.“

Treće poglavlje: Naomi

Sačekali su da se *Crni zmaj* udalji dovoljno od kapije prstena da potisak za presretanje bude problematičan ako ne i nemoguć. Onda su sačekali još malo kako ne bi izgledalo sumnjivo to što su krenuli u svoj tranzitni potisak u prvom mogućem momentu. A onda Naomi više nije mogla da čeka.

Tri sata posle toga lakonska fregata ih je pogodila uskim snopom upitavši zvaničnim jezikom i oštrim tonovima ko su i šta to misle da rade.

„Ovde *Vinsent Su*, nezavisni teretnjak pod ugovorom sa *Korporacijom Atmosfera* sa Zemlje. Nosimo uzorke rude radi kontrole kvaliteta. U prilogu su naši javni ugovori i dozvole. Ponavljam poruku.“

Glas je bio sazdan od semplova deset različitih ljudi, a *Rosijev* sistem ga je izmiksovao tako da čak i ako Lakonci shvate da je poruka lažna, neće moći da dođu ni do koga prateći obrasce glasa. *Vinsent Su* je bio stvarni brod sa sličnim pogonskim tragom i siluetom kao njihova sadašnja modifikovana verzija *Rosija*, mada nije radio izvan Solovog sistema. Ugovori koji su bili priključeni uz poruku biće potvrđeni kao stvarni počne li neko da kopa po njima. Uverljiviju masku od te Naomi nije mogla da smisli.

„Ne odgovaraju“, reče Aleks.

Oboje su bili na komandnoj palubi. Osvetljenje je bilo slabo, iako je ona primetila da je Aleks počeo da čak i prigušena svetla malo pojačava u odnosu na vreme kada su oboje imali mlađe oči.

„Moglo bi da bude dobro, moglo bi da bude loše“, reče Naomi.

„Baš bih voleo da znam šta je od ta dva.“

„Jurnu li za nama otvorivši vatru, onda će ispasti loše.“

Aleks klimnu glavom. „Aha. To ima smisla. Voleo bih samo da kažu: 'Hej, odlučili smo da vas gonimo i ubijemo.' Čisto učtivosti radi.“

„Sa ove udaljenosti imaćemo dosta vremena da gledamo kako nam se primiče nasilna smrt. Ništa ti neće promaći.“

„Pa, bogu hvala za to.“

Sa svakim minutom dok *Crni zmaj* nije odgovarao i nije okretao pogone u poteru, Naomi je osećala kako u njoj jenjava strah od zarobljavanja ili uništenja, a raste strah od tranzita. Bilo je teško poverovati da je nekada postojalo vreme u kojem se njen život nije kretao od jedne traume do sledeće nalik na hod po kamenju za prelazak preko rečice u ukrasnom vrtu. Bilo je čitavih decenija kada prolazak kroz kapije prstena nije bio ništa više od prolazne nelagode. Da, ako je bilo previše saobraćaja, brod je mogao da iščezne – da tiho nestane iz postojanja i završi ko zna gde, ili nigde. Ali bila je to ista razmera pretnje kao i bilo šta drugo. Mogli su da udare u mikrometeor koji bi im uništio pogon. Magnetna boca mogla je da otkáže i raspe slobodnu fuzionu reakciju u telo broda. Nju je mogao da pokosi šlog.

Nekada su postojala pravila o tome kako su kapije funkcionisale.

Ljudska pravila o tome koji je saobraćaj bio dozvoljen. Neljudska pravila o tome koliko je materije i energije moglo da prođe u određenom periodu a da se ne naljute mračni bogovi koji jedu brodove.

Više ničeg od svega toga nije bilo.

„Šta misliš, koliko su brodova poslali u potragu za nama?“
upita Aleks.

„Hoćeš reći, koliko brodova imaju, ili koliko ih je u konkretnoj lovačkoj grupi sa zadatkom da probaju da nas nađu?“